

Ez a történet második része.
 Olvassátok el, aztán alkossátok újra!

A rózsa

A Kis Herceg bolygóján a virágok addig mindig egyszerűek voltak: egy maréknyi szirmuk volt, alig foglaltak helyet, és soha senkinek nem okoztak gondot. Reggel kibomlottak a fűben, estére pedig csendesen elhervadtak. Egy napon azonban – senki sem tudta, honnan került oda – egy új magból különös kis hajtás bújt elő.

A Kis Herceg nagyon figyelmesen vigyázott rá, mert nem hasonlított egyik ismerős növényéhez sem. Ki tudja, akár egy újabb majomkenyérfa is lehetett volna belőle! A cserje azonban hamar abbahagyta a növekedést, és virág készülődött benne. A Kis Herceg ott volt, amikor kibukkant az első hatalmas bimbó, és rögtön érezte, hogy valami csodálatos dolog fog születni belőle.

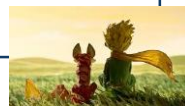
De a virág nem elégedett meg azzal, hogy zöld szobácskájában felkészüljön a szépségre. A legnagyobb gonddal választotta ki színeit, lassan öltözködött, szirmocskáit egyenként igazgatta. Nem akart úgy megjelenni a világ előtt, összegyűrve, mint a pipacsok a réten. Csak akkor akart kibomlani, amikor szépsége teljes pompájában ragyoghat. Ó, igen! Hiú kis teremtmény volt! Titokzatos készülődése pedig hosszú napokon át tartott.

Jegyzeteljétek ki a legfontosabb információkat a szövegből!

*A jegyzet lehet:
 Gondolattérkép
 Táblázat
 Rajz, stb.*

A KIS HERCEG

S22
T2
L1

Ez a történet második része.
Olvassátok el, aztán alkossátok újra!

Aztán egy reggelen, éppen napkeltekor, a virág végre megmutatta magát.

Miután ennyi gondos készülődés után kibomlott, nagyot ásított, és így szólt:

– Ó! Alig ébredtem fel... Nézd csak, a szirmaim még egészen összekuszálódtak... Bocsásd meg nekem!

De a Kis Herceg nem tudta visszatartani a csodálatát:–
Jaj, de gyönyörű vagy!

– Hát nem igaz? – felelte a virág kedvesen. – Hiszen egyszerre születtem a nappal...

A Kis Herceg könnyen kitalálta, hogy a virág bizony nem túl szerény... de mennyire megható és izgalmas volt!

– Azt hiszem, ideje reggeliznem – tette hozzá egy pillanattal később. – Lennél olyan kedves, és gondolnál rám is?

A Kis Herceg teljesen zavarba jött, de elsietett, és hozott egy kis locsolókannát friss vízzel. Így kezdett gondoskodni a virágról.

A KIS HERCEG

S22
T2
L1

Ez a történet második része.
Olvassátok el, aztán alkossátok újra!

Hamarosan azonban a virág hiúsága sokszor próbára tette a Kis Herceg türelmét. Nem is volt könnyű elviselni. Egyik nap például, miközben négy tuskéjéről beszélt, így szólt:

– Jöhetnek csak a tigrisek a karmaikkal!

– De hát az én bolygómon nincsenek tigrisek – tiltakozott a Kis Herceg. – És különben is, a tigrisek nem is esznek gazt.

– Én nem vagyok gaz! – vágta rá a virág édes hangon.

– Bocsáss meg... – suttogta zavarodottan a Kis Herceg.

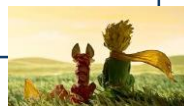
– A tigrisekkel egyáltalán nem félek szembeszállni – folytatta a virág –, de a huzattól rettenetesen irtózom. Ugye, tudnál hozni nekem egy paravánt?

– A huzat... hát az bizony szerencsétlen dolog egy növény számára – jegyezte meg a Kis Herceg, és magában hozzátette: Ez a virág nagyon is bonyolult teremtés...

– Éjszakára pedig takarj le egy üvegburával, ha kérhetem. Nálatok olyan hideg van! Ott, ahonnan én jövök... – kezdte, de aztán hirtelen elharapta a szót. Hiszen ő csak magként érkezett, nem tudhatott semmit más világokról. Zavarában köhécselt kettőt-hármat, hogy inkább a Kis Herceget hozza zavarba.

A KIS HERCEG

S22
T2
L1

Ez a történet második része.
Olvassátok el, aztán alkossátok újra!

– A paraván? – kérdezte a Kis Herceg. – Már épp keresni indultam, amikor megszólítottál...

A virág azonban még erősebben köhécselt, csak hogy a Kis Hercegre bűntudatot keltsen. Így történt, hogy a Kis Herceg, minden szeretete és jó szándéka ellenére, hamarosan kételkedni kezdett a virágában. Túl komolyan vette a szavait, amelyeket valójában nem is gondolt olyan komolyan – és ettől nagyon szomorú lett.

– Nem lett volna szabad hallgatnom rá – vallotta be nekem egyszer. – A virágokra sosem szabad hallgatni. Egyszerűen csak nézni kell őket, és élvezni az illatukat. Az enyém az egész bolygót betöltötte illattal... és én mégsem tudtam gyönyörködni igazán a szépségében. Az a sok történet a karmairól, ami annyira felkavart engem, valójában csak szánalmat és gyöngédséget kellett volna, hogy ébresszen a szívemben.

A Kis Herceg így folytatta vallomását:

– Az az igazság, hogy semmit sem értettem! Tettei alapján kellett volna megítélnem, nem a szavai szerint. Hiszen illatával és ragyogásával betöltötte az életemet... Soha nem lett volna szabad elmenekülnöm tőle. Ki kellett volna találnom, mennyi szeretet rejtőzik az ártatlan csínytevései mögött. A virágok olyan szeszélyesek! Én pedig túl fiatal voltam ahhoz, hogy tudjam, hogyan kell szeretni őt...